

ORYZON (2) *sb m*

Pierwsze o pisanie dużą literą; -(o)n, -on-.

sg N oryz(o)n (1). ◇ pl A oryzony (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: horyzont.

Widnokrąg albo tzw. horyzont astronomiczny, tj. koło wielkie na sferze niebieskiej (z grec. ὁρίζων) [horizon – kres albo cyrkiel na niebie, jako go ktoś może wokół po ziemi oczyma ogarnąć, id est: wszystko to, jako daleko dojrzyć możemy w okół około siebie, vel sic: połowica nieba albo hemispherii, którą my oczyma swemi ogarnąć możemy, bo każdy z nas połowicę nieba widzi, a połowica pod ziemią jest, to tedy „horizon” zową, jako daleko oczyma dojrzyć możemy Mącz 158b; – okrąg nieba, tak jako daleko widzisz Calep; kraj świata, który kto z wysokiego miejsca okiem w koło obejrzyć nadalej może – horizon Cn] (2) : Y vyźrzę [...] W twarzy [Boga] oświecájący/ (Z ktorey Oryzon śmieie Swe światło bierze/ gdy káżełz władnący) Ray/ wieczny wiek dáający. GrabowSet R.

Wyrażenie: »oryzon niebieski« (1): A ty śliczna Errato [...] bądź gotowa wygráwać z ochotą/ Nie Marfowé zabáwy/ áni Oryzony Niebiełkié łławić OstrEpit A2.

Cf HORIZONT

MK